

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. július 13.*

A C-438/04. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour d'appel de Bruxelles (Belgium) a Bírósághoz 2004. október 19-én érkezett, ugyanazon év október 14-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Mobistar SA**

és

az **Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)**

között,

a **Belgacom Mobile SA,**

a **Base SA**

* Az eljárás nyelve: francia.

részvételével

folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, R. Schintgen, P. Kūris (előadó), G. Arestis és J. Klučka bírák,

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: K. Sztranc tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. október 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Mobistar SA képviselőjében F. Louis és A. Vallery ügyvédek,
- az Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) képviselőjében S. Depré, C. Janssens és S. Adam ügyvédek,
- a Belgacom Mobile SA képviselőjében D. Van Liedekerke ügyvéd,
- a Base SA képviselőjében A. Verheyden és Y. Desmedt ügyvédek,

- az olasz kormány képviselőjében I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato,

- a ciprusi kormány képviselőjében D. Lysandou, meghatalmazotti minőségben,

- a litván kormány képviselőjében D. Kriauciūnas, meghatalmazotti minőségben,

- az Egyesült Királyság kormánya képviselőjében M. Bethell, meghatalmazotti minőségben, segítői: K. Smith és G. Peretz barristers,

- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében D. Maidani és M. Shotter, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. március 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv)

(HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.) (a továbbiakban: keretirányelv), valamint az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i, 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („egyetemes szolgáltatási irányelv”) (HL L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.; a továbbiakban: egyetemes szolgáltatási irányelv) értelmezésére vonatkozik.

- 2 Ezt a kérelmet a Mobistar SA (a továbbiakban: Mobistar) és az Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT), közjog hatálya alá tartozó jogi személy közötti perben terjesztették elő, az IBPT 2003. szeptember 16-i határozatával kapcsolatban, amely meghatározza a 2002. október 1-jétől 2005. október 1-jéig tartó időszak vonatkozásában a mobiltelefon-vevőkészülék működtetője által az egyik szolgáltatótól a másikhoz történő számátruházás vagy számhordozhatóság esetén fizetendő létesítési költséget (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- 3 Az 1998. szeptember 24-i 98/61/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 268., 37. o.) módosított, az egyetemes szolgáltatásnak és az együttműködési képességnek a nyílt hálózatellátás (ONP) elvei alkalmazása révén történő biztosítását szolgáló távközlési összekapcsolásról szóló, 1997. június 30-i 97/33/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL L 199., 32. o.) (a továbbiakban: 97/33 irányelv) 2003. július 25-i hatállyal hatályon kívül helyezte a keretirányelv. A keretirányelv 1. cikkének (1) bekezdése szerint létrehozott egy szabályozási keretet, amely az Európai Közösségben biztosítja a távközlési hálózatok összekapcsolását, különösen a szolgáltatások együttműködési képességét és az egyetemes szolgáltatás ellátását nyitott és versenypiaci környezetben.

- 4 Ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdésének a) pontja ekként határozza meg az összekapcsolás fogalmát: „olyan nyilvános távközlési hálózatok fizikai és logikai összekapcsolása, amelyeket ugyanaz a szervezet vagy valamely különböző szervezet használ azzal a céllal, hogy az egyik szervezet ügyfelei számára lehetővé váljon az ugyanazon szervezet vagy valamely másik szervezet ügyfeivel való kommunikáció, vagy pedig a másik szervezet által nyújtott szolgáltatásokhoz való hozzáférés”.
- 5 Ugyanezen irányelv 7. cikke meghatározta az összekapcsolás díjazásának elveit, és az összekapcsolás terén szabályozta a költségelszámolási rendszereket. Ezen irányelv IV. melléklete tartalmazta az „összekapcsolási díjelemek példáinak listáját”. Ez a melléklet többek között megfogalmazta, hogy „az összekapcsolási díjelemek – az arányosság elvének megfelelően – magukban foglalhatnak egy méltányos részt a járulékos és közös költségekből, illetve az egyenlő hozzáférés biztosításának, a számhordozhatóságnak és az alapvető követelményeknek (a hálózat sértetlenségének, sürgős helyzetekben a hálózat biztonságának, a szolgáltatások együttműködő képességének és az adatok védelmének fenntartása) a költségeit”.
- 6 A 97/33 irányelv 12. cikkének (5) bekezdése ekként rendelkezik:

„A nemzeti szabályozó hatóságok támogatják a szolgáltató számhordozási szolgáltatásának mielőbbi bevezetését, amely az igénylő előfizető számára lehetővé teszi, hogy megtartsa a telefonszámát nyilvános, helyhez kötött telefonhálózaton és az integrált szolgáltatások digitális hálózatán (ISDN), függetlenül a szolgáltatásokat nyújtó szervezettől, földrajzi számok esetén valamely meghatározott helyen, a földrajzi számtól eltérő számok esetén pedig bárhol, és ügyelnek arra, hogy ez a szolgáltatás legkésőbb 2000. január 1-jén elérhető legyen, vagy azokban az országokban, amelyek további átmeneti időszakban részesülnek, ezen időpontot követő lehető legrövidebb idő alatt, de legkésőbb két évvel a távbeszélő-szolgáltatás teljes liberalizációjára meghatározott legvégső időpontot követően.

A fogyasztó által fizetendő díjak ésszerű mértékének biztosítása érdekében a nemzeti szabályozó hatóságok ügyelnek arra, hogy az e szolgáltatásokhoz kapcsolódó összekapcsolási díj ésszerű legyen.”

- 7 Új jogi keret került elfogadásra az átviteli szolgáltatás minden hálózata esetében négy irányelv formájában, azaz a keretirányelven és az egyetemes szolgáltatási irányelven kívül a elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, a 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet („Hozzáférési irányelv”) (HL L 108., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 323. o.) (a továbbiakban: hozzáférési irányelv), valamint az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Engedélyezési irányelv”) (HL L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) (a továbbiakban: engedélyezési irányelv).

- 8 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatások, köztük a mobilszolgáltatások minden előfizetője, aki ezt kéri, hívószámát (hívószámait) a szolgáltatást nyújtó vállalkozástól függetlenül megtarthassa:

a) földrajzi számok esetén egy konkrét helyen; és

b) nem földrajzi számok esetén bárhol.

Ez a bekezdés nem alkalmazható a helyhez kötött szolgáltatást nyújtó hálózatok és a mobilhálózatok közötti számhordozhatóságra.

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy a számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az árképzés költségalapú legyen, és hogy az előfizetők által fizetendő, esetlegesen felszámított közvetlen díjak ne hassanak visszatartólag az ilyen lehetőségek igénybevételére.

(3) A nemzeti szabályozó hatóságok nem állapíthatnak meg a számhordozásra vonatkozó kiskereskedelmi díjszabást versenytorzító módon, így például egyedi vagy közös kiskereskedelmi díjszabások rögzítése révén.”

9 A keretirányelv 4. cikkének (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„A tagállamok gondoskodnak arról, hogy nemzeti szinten olyan hatékony mechanizmusok létezzenek, amelyek keretében a nemzeti szabályozó hatóság határozata által érintett minden felhasználó, illetve elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás a határozat ellen a felektől független jogorvoslati szervnél jogorvoslattal élhet. E szervnek, amely lehet bíróság, rendelkeznie kell a feladatai elvégzését lehetővé tevő megfelelő szakértelemmel. A tagállamok gondoskodnak az ügyek érdemi elbírálásáról, és arról, hogy hatékony jogorvoslati mechanizmus álljon rendelkezésre. Az ilyen jogorvoslat elbírálásáig a nemzeti szabályozó hatóság határozata hatályban marad, kivéve ha a jogorvoslati szerv másként határoz.”

A nemzeti szabályozás

- 10 A vitatott határozattal, amelyet a belga postai és távközlési ágazat szabályozójának alapszabályáról szóló, 2003. január 17-i belga törvény (*Moniteur belge*, 2003. január 24., a továbbiakban: 2003. január 17-i törvény) alapján és a végfelhasználók számainak hordozhatóságáról és a nyilvános mobiltávközlési szolgáltatásokról szóló, 2002. szeptember 23-i királyi rendelet alapján (*Moniteur belge*, 2001. október 1., a továbbiakban a 2002. szeptember 23-i királyi rendelet) fogadtak el, az IBPT, a keretirányelv 2. cikkének g) pontja értelmében a nemzeti szabályozó hatóság, az egyik szolgáltatótól a másikhoz sikeresen átvitt mobiltelefonszámok létesítési költségét egyszerű bevezetés esetében 3,86 euróban, komplex bevezetés esetében 23,41 euróban határozta meg a 2002. október 1-jétől 2005. október 1-jéig tartó időszak vonatkozásában. Az említett költséget a fent említett királyi rendelet 19. cikkének megfelelően a „hatékony mobilszolgáltató elméleti költségei” fogalma alapján határozták meg. A vitatott határozat 4. pontjából következik, hogy a referenciaszolgáltató nem szükségképpen az, amelynek a legalacsonyabbak a költségei, hanem amelyet versenyképesnek kell tekinteni az összehasonlítható környezetben lévő csoportban. A vitatott határozat meghozatalakor az IBPT figyelembe vette a Mobistar, a Belgacom Mobile SA (a továbbiakban: Belgacom Mobile) és a Base SA (a továbbiakban: Base) által, azaz a Belgiumban működő három mobiltelefon-szolgáltató által szolgáltatott információkat.
- 11 A 2002. szeptember 23-i királyi rendelet egyébek mellett rendelkezéseket tartalmaz a hálózatok működtetői által a mobiltelefonszámok hordozásával kapcsolatosan viselt költségek megosztására vonatkozóan. Négy típusú költséget különböztet meg: a hordozhatóság végrehajtásához kötődő költség, a vonalankénti és számonkénti létesítési költség (a továbbiakban: létesítési költségek), a referencia-adatbankhoz kapcsolódó költségek, valamint a hordozhatósághoz kapcsolódó forgalom költségei (a továbbiakban: forgalom költségei).
- 12 E rendelet 18. cikke a következőképpen határozza meg a létesítési költségeket: „az ügyfeleknek a számhordozhatóság nélküli, valamely másik szolgáltatóhoz vagy

mobiltelefon-szolgáltatóhoz történő áthelyezésével az átvitelhez kapcsolódó költségeken vagy a szolgáltatás megszüntetéséhez kapcsolódó költségeken felüli, nem visszatéríthető, egy vagy több mobilszám átruházásával felmerülő többletköltség.”

- 13 A királyi rendelet 19. cikkének megfelelően, a „vonalkénti vagy számonkénti létesítési költségeket [...] az [IBPT] a hatékony mobilszolgáltató elméleti költségei alapján határozza meg. Az intézet által a vonalkénti vagy számonkénti létesítési költségként meghatározott összegeket [...] a költségekhez igazítják”.
- 14 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy csak azon mobiltelefon-hálózat működtetője által viselt létesítési költségekről van szó, amelyekről mobiltelefonszámot vittek át (a továbbiakban: átadó szolgáltató). Az átadó szolgáltató a létesítési költségeknek az IBPT által meghatározott összegéről azon mobilszolgáltató felé bocsáthat ki számlát, amelynek átadja a mobiltelefonszámot (a továbbiakban: átvevő szolgáltató). Az említett költségeket fedező összeg maximális összeg, a mobiltelefon-szolgáltatók azonban megállapodhatnak annál alacsonyabb összegben. Mindazonáltal az átadó szolgáltató főszabály szerint az IBPT által meghatározott összeget igényelheti akkor is, ha a tényleges létesítési költségek ennél alacsonyabbak.
- 15 A 2002. szeptember 23-i királyi rendelet 11. cikke szerint az átadó szolgáltató azonban nem követelhet kártalanítást attól a végfelhasználótól, aki átviszi a telefonszámát; egyebekben az átvevő szolgáltató nem kérhet a végfelhasználótól 15 eurónál nagyobb kártalanítást a számának átvitele miatt.
- 16 Végül e rendelet 18. cikke szerint a forgalmi költségek „az átvitt számok felé irányuló hívások miatt a hálózaton keletkezett kiegészítő költségek, összehasonlítva az át nem vitt számok felé irányuló hívásokkal.” Ezeket a forgalmi költségeket azon hálózat működtetőjének kell arányosan mégtérítenie az átadó szolgáltató számára, amelyen a hívás keletkezett, és amely a végfelhasználó számára kiállítja a számlát.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 17 A Mobistar keresetet nyújtott be a Cour d'appel de Bruxelles-hez (brüsszeli fellebbviteli bíróság) a megtámadott határozat ellen, mivel az említett határozattal megállapított költségeket túl magasnak tartotta. A Mobistar ezt a keresetet az IBPT, a Belgacom Mobile és a Base ellen indította. A Mobistarral ellentétben a Belgacom Mobile szerint az említett költségek nem voltak elég magasak, míg a Base, aki támogatja a Mobistar kereseti kérelmét, kijelenti, hogy a 2002. szeptember 23-i királyi rendelet és – következésképpen – az azon alapuló vitatott határozat jogellenes, hivatkozva különösen az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikke (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyására.
- 18 A Cour d'appel de Bruxelles megállapítja, hogy a megtámadott határozatnak kell tulajdonítani az olyan intézkedés hatásait, amellyel közös legmagasabb árat határoznak meg a számhordozásért, amely ártól tehát csak lefelé lehet eltérni az átadó szolgáltató hozzájárulásával, és úgy véli, hogy a kérelem megalapozottsága a 2002. szeptember 23-i királyi rendelet jogszerűségére vonatkozó különböző kérdésekre adott válaszoktól függ, amely az említett határozat jogalapját képezi.
- 19 E körülmények között a Cour d'appel de Bruxelles felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:
- 1) A 2002/22/EK irányelv [egyetemes szolgáltatási] irányelv 30. cikkében előírt számhordozhatósági szolgáltatásra vonatkozóan
 - a) Az [egyetemes szolgáltatási irányelv] 30. cikkének (2) bekezdése, amely elrendeli azt, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok biztosítsák, hogy a számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az

árképzés költségalapú legyen, csak a hordozott szám felé irányuló forgalom költségeire vonatkozik, vagy üzemeltetőknél a számhordozásra vonatkozó kérelmek teljesítésével felmerült költségek árképzésére is?

- b) Ha az irányelv 30. cikkének (2) bekezdése csak a hordozott szám felé irányuló forgalomhoz kapcsolódó összekapcsolási költségekre vonatkozik, úgy kell-e értelmezni, hogy:
- i) az meghagyja az üzemeltetők számára a lehetőséget, hogy a szolgáltatás kereskedelmi feltételeiről szabadon tárgyaljanak, és megtiltja a tagállamoknak, hogy előzetesen előírják a kereskedelmi feltételeket azon vállalkozások számára, amelyeket a számhordozási szolgáltatás ellátásának kötelezettsége terhel, a hordozási kérelmek teljesítéséhez kapcsolódó szolgáltatásokat illetően?
 - ii) az nem tiltja meg a tagállamoknak, hogy az említett szolgáltatások kereskedelmi feltételeit előzetesen meghatározzák azon üzemeltetők számára, akiket az adott piacon jelentős erővel rendelkezőként határoztak meg?
- c) Ha az irányelv 30. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az kötelezővé teszi valamennyi üzemeltető számára, a számhordozhatóság költségeit illetően, a költségalapú megközelítést, úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes:
- i) a költségek számítására meghatározott számítási módot előíró nemzeti szabályozó intézkedés?

ii) a költségek üzemeltetők közötti megosztását előzetesen meghatározó nemzeti intézkedés?

iii) a nemzeti szabályozó hatóságot arra felhatalmazó nemzeti intézkedés, hogy valamennyi üzemeltető számára és meghatározott időszakra előzetesen előírja azon díj felső határát, amelyet az átadó üzemeltető igényelhet az átvevő üzemeltetőtől?

iv) azon nemzeti intézkedés, amely engedélyezi az átadó üzemeltető számára a jogot, hogy a nemzeti szabályozó hatóság által meghatározott árképzést alkalmazza, felmentve őt annak bizonyítására irányuló kötelezettsége alól, hogy az alkalmazott árképzés a saját költségein alapul?

2) A [keretirányelv] 4. cikkében előírt jogorvoslati jogra vonatkozóan:

A [keretirányelv] 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a jogorvoslatok elbírálására kijelölt szervnek az ügyek érdemi elbírálása céljából rendelkeznie kell valamennyi szükséges információval, beleértve a bizalmas információkat is, amelyek alapján a nemzeti szabályozó hatóság a jogorvoslat tárgyát képező határozatot elfogadta?

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

Az első kérdés első részéről

- 20 Az első kérdés első részével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az árképzés, amelyre az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdése vonatkozik, a forgalom költségei mellett a létesítés költségeire is vonatkozik-e.
- 21 A Mobistar és a Belgacom Mobile, valamint az IBPT, az Európai Közösségek Bizottsága, illetve a ciprusi és a litván kormány azt állítja, hogy az említett irányelv 30. cikkének (2) bekezdése csak a hordozott szám felé irányuló forgalomhoz kapcsolódó költségekre vonatkozik, a mobilszolgáltatók között valamely számhordozási kérelem végrehajtásával felmerült költségre azonban nem.
- 22 Ezzel szemben, a Base, az olasz kormány és az Egyesült Királyság kormánya úgy vélik, hogy az említett cikkben érintett összekapcsolás díjazása a számhordozhatóság végrehajtásához kapcsolódó valamennyi szolgáltatást magában foglalja, amelyek esetében a szolgáltatók jogosan igényelnek kompenzációt.
- 23 Bevezetésként, pontosítani kell, hogy a számhordozhatóság fogalma magában foglalja azt a lehetőséget, amely lehetővé teszi a mobiltelefon-előfizető számára, hogy szolgáltatóváltás esetén megtartsa ugyanazt a hívószámot.

- 24 E jogosultság megvalósulása szükségessé teszi, hogy a szolgáltatók közötti platformok kompatibilisek legyenek, hogy az előfizető számát egyik szolgáltatóról a másikra ruházzák, és hogy a műszaki műveletek lehetővé tegyék a telefonhívásoknak a hordozott szám felé történő átirányítását.
- 25 A számhordozhatóság célja, hogy megszüntesse a fogyasztók szabad választásának akadályait, többek között a mobiltelefon szolgáltatók között, és így biztosítsa a hatékony verseny fejlődését a telefonszolgáltatások piacán.
- 26 E célok elérése érdekében a közösségi jogalkotó az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdésében előírta, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok figyelemmel legyenek arra, hogy a számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az árképzés költségalapú legyen, és hogy az előfizetők által fizetendő, esetlegesen felszámított, közvetlen díjak ne hassanak visszatartólag az ilyen lehetőségek igénybevételére.
- 27 Az az értelmezés, amely szerint a létesítési költségekre nem vonatkozik az említett rendelkezés, ellentétes az egyetemes szolgáltatási irányelv céljával és tárgyával, és fennáll annak a veszélye, hogy korlátozza annak hatékony érvényesülését a szolgáltatás és a hordozhatóság szempontjából.
- 28 A létesítési költségek ugyanis jelentős részét jelentik azoknak a költségeknek, amelyek közvetlenül vagy közvetetten átháríthatók az átvevő szolgáltató révén, aki igénybe kívánja venni a mobiltelefonszámának hordozhatóságára vonatkozó lehetőséget.

- 29 Amennyiben az ilyen költségek nem az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdésében előírt felügyeleti kötelezettségre vonatkoznak, azoknak az átadó szolgáltató – különösen, amelyek a piacon letelepedtek, és nagy ügyfélkörrel rendelkeznek – által történő túl magas szinten való meghatározása azzal a veszéllyel jár, hogy eltéríti a fogyasztókat e lehetőség igénybevételétől, sőt azt gyakorlatilag nagymértékben illuzórikussá teszi.
- 30 Az első kérdés első részére tehát úgy kell válaszolni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdésében előírt számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az árképzés a hordozott számok forgalmi költségeire és a számhordozási kérelmek végrehajtásával a mobiltelefon-szolgáltatóknál felmerült létesítési költségekre vonatkozik.

Az első kérdés második és harmadik részéről

- 31 Tekintettel az első kérdés első részére adott válaszra, e kérdés harmadik részére nem kell válaszolni.
- 32 A kérdést előterjesztő bíróság ebben lényegében azt kívánja megtudni, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok a költségek elméleti modellje alapján előre meghatározhatják-e a legmagasabb árat valamennyi mobiltelefon-szolgáltató esetében.
- 33 Rá kell mutatni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdése előírja a nemzeti szabályozó hatóságok számára, hogy a számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolásért az előfizetők által fizetendő, esetlegesen felszámított közvetlen díjak ne hassanak visszatartólag az ilyen lehetőségek igénybevételére.

- 34 Mivel bizonyított, hogy a díjakat a költségek alapján határozták meg, az említett rendelkezés a hordozhatóság teljes hatékonyságának biztosítása érdekében meghatározott mérlegelési jogkört ruház a nemzeti hatóságokra a helyzet értékelésére és a számukra leginkább megfelelő módszer meghatározására oly módon, hogy a fogyasztókat ne térítse el e lehetőség igénybevételétől.
- 35 Meg kell állapítani, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok az említett mérlegelési jogkört a jelen esetben nem lépték túl. Ugyanis az árak legmagasabb összegének meghatározásából álló módszer, amelyet a jelen esetben a belga hatóságok elfogadtak, összhangban állónak tekinthető az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdésével, feltéve azonban, hogy az új szolgáltatónak tényleges lehetősége van a piacon már jelen lévő szolgáltatók által alkalmazott legmagasabb árat vitatni, bizonyítva, hogy az árak túl magasak e szolgáltatók költségszerkezetéhez képest.
- 36 Így az előzőekből az következik, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv fő szabályként nem tiltja meg, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok elméleti költségmodell segítségével valamennyi mobiltelefon-szolgáltató esetében előre meghatározzák a legmagasabb árat.
- 37 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdés harmadik részére úgy kell válaszolni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 30. cikkének (2) bekezdése nem tiltja meg az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti intézkedés elfogadását, amely elméleti modell segítségével előzetesen meghatározza az átadó szolgáltató által a átvevő szolgáltatótól létesítési költség címén kérhető legmagasabb árat, mivel az árakat a költségek alapján határozzák meg oly módon, hogy az a fogyasztókat ne térítse el a hordozhatóság lehetőségének igénybevételétől.

A második kérdésről

- 38 A második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt szeretné megtudni, hogy a keretirányelv 4. cikkéből következik-e, hogy az e rendelkezésben érintett olyan független szervezetnek, mint a kérdést előterjesztő bíróság, valamenyny ahhoz szükséges adattal rendelkeznie kell-e, amely a hozzá benyújtott kereset megalapozottságának vizsgálatához szükséges, beleértve azokat az adatokat, amelyek az üzleti titok tárgyában alkalmazandó szabályozás szerint bizalmas jellegűek.
- 39 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy az IBPT a titoktartási kötelezettségre hivatkozik, amelyre az alapszabálya kötelezi a 2003. január 17-i törvényben meghatározott módon.
- 40 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a keretirányelv 4. cikkének megfelelően a nemzeti szabályozó hatóság határozatai ellen irányuló keresetek tekintetében illetékes szervezetnek rendelkeznie kell valamennyi ahhoz szükséges információval, hogy az ügy teljes ismeretében nyilatkozhasson az említett kérelem megalapozottságáról, beleértve a bizalmas információkat is. Az ilyen információk, valamint az üzleti titok védelmét azonban biztosítani kell, és azokat úgy kell alkalmazni, hogy összhangban álljanak a hatékony jogvédelem és a peres felek védekezéshez való joga betartásának követelményeivel.
- 41 A keretirányelv 4. cikkének (1) bekezdéséből egyértelműen következik, hogy a jogorvoslati jog, amellyel minden felhasználó vagy szolgáltató élhet a nemzeti szabályozó hatóság azon határozatai ellen, amelyek őket érintik, hatékony

jogorvoslati mechanizmuson kell alapulniuk, amely lehetővé teszi, hogy az ügy érdemét kellően figyelembe vegyék.

- 42 Egyebekben ugyanazon irányelv 5. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok és a Bizottság közötti információváltás keretében az érintett hatóságok által bizalmasnak minősített információk átadhatók a Bizottságnak, amelynek biztosítania kell a megfelelő titoktartást.
- 43 Ennélfogva a második kérdésre úgy kell válaszolni, hogy a keretirányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok határozatai elleni jogorvoslati kérelem elbírálására illetékesként kijelölt szervezetnek valamennyi ahhoz szükséges információval rendelkeznie kell, amely a kereset megalapozottságának vizsgálatához szükséges, beleértve adott esetben a bizalmas információkat, amelyeket az említett hatóságok figyelembe vettek a kereset tárgyát képező határozat elfogadása során. E szervezet feladata azonban, hogy biztosítsa a szóban forgó adatok bizalmas kezelését, tiszteletben tartva a hatékony jogvédelem követelményeit és betartva a peres felek védelemhez fűződő jogait.

A költségekről

- 44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Egyetemes szolgáltatási irányelv”) 30. cikkének (2) bekezdésében előírt számhordozhatóság biztosításához szükséges összekapcsolás tekintetében az árképzés a hordozott számok forgalmi költségeire és a számhordozási kérelmek végrehajtásával a mobiltelefon-szolgáltatóknál felmerült létesítési költségekre vonatkozik.

- 2) A 2002/22 irányelv 30. cikkének (2) bekezdése nem tiltja meg az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti intézkedés elfogadását, amely elméleti modell segítségével előzetesen meghatározza az átadó szolgáltató által az átvevő szolgáltatótól létesítési költség címén kérhető legmagasabb árat, mivel az árakat a költségek alapján határozzák meg oly módon, hogy az a fogyasztókat ne térítse el a hordozhatóság lehetőségének igénybevételétől.

- 3) Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK tanácsi irányelv („Keretirányelv”) 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok határozatai elleni jogorvoslati kérelem elbírálására illetékesként kijelölt szervezetnek valamennyi ahhoz szükséges információval rendelkeznie kell, amely a kereset megalapozottságának vizsgálatához szükséges, beleértve adott esetben a bizalmas információkat, amelyeket az említett hatóságok figyelembe vettek a kereset tárgyát képező határozat elfogadása során. E szervezet feladata azonban, hogy biztosítsa a szóban

forgó adatok bizalmas kezelését, tiszteletben tartva a hatékony jogvédelem követelményeit és betartva a peres felek védelemhez fűződő jogait.

Aláírások